

Не рідко до інвалідів зору нікому немає діла...

Коли завітав у Сарненську територіальну первинну організацію Українського товариства сліпих, у кабінеті сидів її голова Степан Антонович Мосійчук. Упізнавши мене по голосу, встав з-за столу, упевненим кроком вийшов на зустріч і міцно потиснув руку.

- Ого, - пожартував я, - та у і Вас ще сила он яка є!

- Так, на здоров'я у своєму віці (не скаржуся, - відповів, усміхаючись, Степан Антонович.

Просто не вірилось почути такі слова від людини, яку свого часу вважали безнадійно хворою, від лікування якої навіть деякі лікарі відмовлялися.

Тож напередодні Міжнародного дня інвалідів по зору, яке відзначають у світі 13 листопада, попросив господаря кабінету детальніше розповісти про себе, відповісти на деякі запитання.

- У цьому році, Степане Антоновичу, Ви відсвяткували своє шістдесятиріччя. Чи ж думали, що доживете при здоров'ї і до такої дати? Розкажіть коротко читачам «районки» про своє нелегке життя, зцілення.

- Коротко, мабуть, не вийде, бо то ціла історія. Я розповім усе по порядку, а ви пишiть, як знаєте. Народився в селі Підлісне Дубровицького району. Дитинство було (нелегким, бо сім'я жила бідно. Але закінчив семирічку, працював потім і у колгоспі на різних роботах, був і завжди веселим, бадьорим, мріяв поступити вчитися, та мріям тим : збутись не довелося. У 17 років і мене розбив параліч. Три місяці ; лежав у Дубровицькій районній і лікарні, не приходячи до свідомості. Тільки дихав. Лікарі вважали вже мене мертвим, бо їхні намагання привести до пам'яті були марними. На четвертому місяці лікування і відкрив очі. Але ними нічого не бачив. До мене повернулася пам'ять, і Опинившись у такому стані, хотілося вмерти, адже тіла свого не відчував, руки й ноги були паралізовані, і Пролежав ще довгих сім місяців. Але з'явилося велике прагнення і одужати... Перемагаючи біль, усіма зусиллями намагався ворушити пальцями, масажувати їх. Незабаром стало трохи краще. Але не і більше. Лікарі ж, упевнившись, що і вже не в силах щось зробити, і відверто сказали, що дорога мені і тільки або додому, або в будинок інвалідів. Що прийдеться звикати до такого життя, бо хвороба не виліковується... На той час знав свій діагноз: запалення спинного мозку, і оболонки головного й повне враження нервової системи.

Тоді був круглим сиротою. Кому і такий потрібен? Та все ж надії не і втрачав. Тож почав відчайдушно боротися за своє видужання, гартував волю. З допомогою знайомих написав листа до високого начальства в Москву, після чого мене направили в обласну лікарню. Легше, однак, не ставало. Просився в Київ чи Львівську клініку, та від лікаря-жінки почув буквально таке:

- Даремно стараєтесь і турбуєте лікарів... Ви вже давно приречені.

Але не хотів вірити цьому медику. Коли влаштували в Дубнівський і будинок інвалідів, знову став писати, звертався навіть до Голови Верховної Ради України драматурга Олександра Корнійчука. Були й звичайнісінькі відписки чиновників, але і з великими труднощами все ж добився лікування в Одеському психоневрологічному диспансері, Харківському науково-дослідному інституті, де мені найбільше допомогли, Київській клініці. Тоді розумів, що якщо здамся, зупинюсь на якомусь кроці, усі попередні намагання будуть марні.

Ось такими зусиллями волі, з великим бажанням вижити, повернутися в стрій, пройшовши всі експерименти лікарів, професорів, лише через одинадцять років повернувся додому. І хоча залишився інвалідом, але вже міг самостійно ходити з палицею, розрізняти предмети, людей. І то було для мене великим щастям. Доля занесла в Сарни. Тут одружився, виховав з дружиною Олею троє дітей, працював, коли дозволяло здоров'я, сторожем у позавідомчій охороні, кочегаром у Будинку культури. Одно слово, жив повноцінним життям. У 1982 став членом УТОС, увійшов до правління, а в 1992 році обрали головою, де й працюю до цього часу. Хочеться сказати ще і про один факт. Навідався якимось в обласну клініку, лікар, яка тоді лікувала, дивилась на мене широко розкритими здивованими очима, довго мовчала, а потім вимовила: «Це неймовірно! Не можу в це повірити». А я тільки посміхався...

- Пане Степане, ось уже третій строк Ви є головою, а це (чотирнадцять років. Це говорить про те, що Вам люди довіряють...

- Знаєте, я справді пройшов через усе, як ніхто розумію таких людей, як сам, які втратили зір, переймаюся їхніми бідами, проблемами. І стараюся допомогти кожному з 288 членів товариства в Сарненському, Дубровицькому та Рокитнівському районах.

- А які ж проблеми у Вас найгостріші?

- Їх, на жаль, дуже багато. Справа в тому, що наша організація є громадською. Вона не зареєстрована як юридична особа. Це просто об'єднання нещасних людей, які згуртовуються, щоб разом переборювати труднощі, захищати свої права, аби про нас знали й чули. Хотілося б, щоб при затвердженні бюджету на рік районна рада на , наше товариство теж виділяла кошти. Оббиваємо пороги інших владних структур, аби чимось допомогли, та все здебільшого марно. До мене часто звертаються члени товариства за допомогою, щоб посприяти з лікуванням, та далеко не і завжди це вдається. Здорові люди погано співчують хворим, так уже воно чомусь ведеться.

- Але все ж таки якимись пільгами чи допомогою користуються члени товариства?

- Єдине, що є пільги на радіоточку, за яку вони не платять. Кожній людині, яка в нас на обліку, даємо годинники ручні або настільні, для незрячих - магнітофони. Це все теж безкоштовно. Декілька разів на рік отримуємо гуманітарну допомогу, але поки прийде до нас, її вже десь не раз переберуть... Часто дістається те, що вже ніколи непотрібне. Кожної осені

намагаємось забезпечити своїх членів городиною: капостою, морквою, буряками. Це спонсорська допомога від сільгосппідприємств, яку випрошуємо. Нині нам допомогли тільки керівники СГПП «Случ» і «Мир». З кожним роком спонсорів стає все менше. Якщо раніше могли порадувати незрячих на свята та до Дня інвалідів спонсорською допомогою у вигляді всіляких продуктів, тепер цього практично нема. Черствіють серця в тих, у кого є гроші, але немає їм діла до знедолених людей. Хвороба приходить до кожного у свій час. Є в нас на обліку такі люди, які працювали на високих посадах, просив у них допомоги, та вони відмовляли! Сьогодні каються, дивляться на це іншими очима. Що ж, таке життя, та віримо, звичайно, у краще. І в соліднішу державну підтримку, і конкретну допомогу на місцях, кращу співпрацю з владними структурами, благодійними фондами та місіями, ветеранськими організаціями, районними службами й установами.

Володимир Пінчук